

L'efímera Maria Félix

Antoni Serra

Quan vaig conèixer Maria Félix —un coneixement efímer, tan efímer i vellutat com el polsim d'una ala de papallona, no us heu d'imaginar res més—, l'escriptor mexicà Sealtiel Alariste encara no havia escrit la novel·la *Verdad de amor*. Tampoc ella, la blanca, la impol·luta, la carnal Maria Félix, no havia interpretat *Miércoles de ceniza* ni *La cucaracha*. Estic parlant de l'estiu del 54 o potser del 55 no ho sé cert. Sí que sé cert, però, que jo, en aquell temps que gairebé ja és prehistòria, era un marrec universitari que havia fet les primeres pràctiques de dissecció al vell Clínic barcelonès i que, en qüestió de sexe, només tenia a l'haver algunes "prunes" personals i intransferibles en memòria de les cuixes cinematogràfiques de l'Esther Williams i algunes —poques, poquíssimes— experiències sartro-camusianes amb les *hirondelles*. Això era tot, que era ben bé res.

Però aquell estiu —bater de sol, calitja a l'horitzó, pell aferradissa—, Maria Félix va comparèixer al lloc on estiuèjarem, una antiga possessió sollerica i familiar: ses Tanques.

Era la primera actriu que veia en ma vida, així, de carn i os, i no oberta en canal de cel·luloide, que era com jo les havia vistes al Fantasio i a l'Alcázar (l'antic Kursal, rebatejat per obra de la guerra *incivil*), els cinemes del meu poble. Tenia davant meu una actriu que alenava i que et mirava als ulls, ai!, amb aquell esguard lleugerament humit. Record que ma mare havia fet coca amb verdura i alatxeta i que ella, la Félix, se'n menjà un bon tros. Aleshores sí que vaig pensar que era viva, real, tangible, més carnal fins i tot que les *hirondelles*.

Tant és així, que se'm va passar pel cor — a mi, el més mortal dels humans— el desig de ser coca amb verdura o, si més no, una alatxeta insignificant, perquè aquell ésser divinal consumàs el privilegi d'engolir-me per sempre. Maria Félix duia una túnica llarga i blanca —més pròpia d'una romana d'OK Neró, ai!— i es va posar a fer la papallona amb els braços oberts. La túnica li agafà tot l'aire xafagós del capvespre, i era com si estàs punt de prendre el vol entre els caminals de les margades de tarongers i llimoneres. Naturalment, em vaig enamorar d'aquella aparició, d'aquella dona quasi mítica —si més no, m'ho semblava—, d'aquella túnica blanca, d'aquell cos que la roba, transparent a la contraclaror indiscreta del sol, insinuava. I vaig tenir gelosia d'Emilio Fernández, l'Indio, que l'havia dirigida a *Enamorada*. Anys després la vaig veure a les *Sonatas* de Bardem, i vaig recobrar la normalitat: se m'havia fet efímera, més efímera que el polsim d'ala de papallona. No me'n quedava ni el rastre.

Ara m'han dit que encara és viva i que voreja els vuitanta. Ella, tota joveneta, perquè vuitanta anys per als immortals no són més que un segon d'eternitat. Jo ho puc ben dir...